

BỒ TÁT Ở ĐÂU?

Diệu Ngọc

Chú thích trước khi vào bài:

Kính thưa quý độc giả, lần này tôi xin kể hầu quý vị nghe một câu chuyện, cũng là chuyện thật và dĩ nhiên tên của các nhân vật và bối cảnh đã được thay đổi... Tôi chỉ mong "những người trong cuộc" nếu có đọc được những dòng này thì hãy tha thứ cho tôi vì tôi cho rằng câu chuyện này đẹp như một chuyện thần tiên nên tôi không thể không chia sẻ với mọi người. (D.N)

--- o0o ---

Đối với tôi không có cái thú nào hơn là trồng và chăm sóc bông hoa cây cảnh

Mùa Đông đã qua đi được hơn tháng nay, đây là lúc các loại hoa thi nhau nở rộ cho nên sáng nào tôi cũng lang thang ngoài vườn, hết vun gốc, bón phân cho mấy khóm hồng trước nhà thì cũng tỉa cành hoặc tỉ gốc mấy cây lê, cây táo và mấy bụi chuối sau nhà... Ai cũng nói trời Melbourne lạnh giá không thể trồng chuối được, nhưng không biết tôi may mắn thế nào mà mấy bụi chuối sau nhà lại cho trái, nhìn mấy quả chuối với những nải chuối ... mập tròn không thua chuối người ta bày bán ngoài chợ tôi cảm thấy vui làm sao...

Hôm nay trời lại đổ mưa từ hồi khuya và với cái đà này thì có lẽ trận mưa sẽ kéo dài cho đến chiều không chừng...? Tôi không có cái tật bó gối ngồi nhìn mưa cho nên tôi lấy cái CD giảng pháp của Thầy Giác Đức cho vào máy để nghe.... Và khi nghe đến đoạn Thầy kể lại lúc Thầy giảng Pháp cho những người mù, họ không phải là những người mù bình thường mà là những giáo sư dạy các thầy cô giáo người mù, tất cả đều có bằng cấp từ Cao học trở lên... Tâm nguyện của Thầy là trao truyền giáo lý Phật cho cả những người bị khuyết tật này.

Khi nghe Thầy giảng đến đoạn đó tôi chợt nhớ ra là cách đây mấy tuần tôi có nhận được cái post-card của hai đứa cháu gọi từ một xứ sở nào đó tận Phi châu, tôi rất ngạc nhiên nhưng mỗi ngạc nhiên đó không lâu khi tôi đọc mấy hàng chữ ngắn ngủi: "Con và anh Huy được gọi đi làm thiện nguyện ở đây để chăm sóc sức khỏe cho các trẻ em nghèo trong vùng. Tụi con kính thăm Cô Chú khỏe..."

Đọc xong mấy hàng chữ tôi nghĩ thầm, đúng là... "con nhà tông không giống lông cũng giống cánh ..." Vì cha mẹ chúng nó, nhưt là mẹ của chúng đã hiến dâng trọn cuộc đời cho công việc từ thiện... Đó cũng là câu chuyện mà tôi sắp kể ra đây hầu quý vị... Nhưng cũng xin quý vị cho phép tôi dài giòng một chút....

-- o0o --

Thuở đó....

Anh tôi, là một Bác sĩ, có mở một bệnh viện tư và tôi thường lui tới bệnh viện để mang cho anh những thức cần dùng hoặc những món ăn anh ưa thích do chính tay má tôi nấu để anh ăn trưa, bệnh viện lại không xa nhà cho nên tôi có dịp đi ngang phố để ngắm thiên hạ mua sắm ...

Trong số những nam nữ Y tá trong bệnh viện tôi có quen và thân với một người, chị Bạch Vân lớn hơn tôi gần mười tuổi cho nên chị coi tôi như một em gái nhỏ... Ba chị đã mất, chị chỉ còn có má, giống như tôi, chúng tôi càng thân nhau hơn sau khi chị đưa tôi về nhà giới thiệu với má của chị và sau đó tôi cũng gọi bà bằng tiếng "Má" giống như chị đã gọi má tôi bằng "Má" từ trước đây.

Ba chị là một người hoạt động chính trị có tiếng tăm, ông mất đi nhưng hai người con trai của ông, tức là hai người anh của chị Bạch Vân đã và đang tiếp tục sự nghiệp của ông. Nghe nói một trong hai người anh của chị là Nghị sĩ hay Dân biểu (đổi lập) trong thời đó và người kia tôi nghe hình như là một giáo sư. Thời đó lại là giai đoạn u ám của Phật Giáo Việt Nam cho nên anh Thuyên và anh Khoa không mấy khi về thăm nhà ở Nha Trang... Tôi thì không rõ lắm nhưng qua lời kể của chị Bạch Vân thì hai anh đứng vào hàng ngũ của khối Phật Giáo chống lại sự đàn áp của chánh quyền thời bấy giờ....?

Chị Bạch Vân còn có một người em trai, anh Luân, là sĩ quan trong quân đội cũng không mấy khi về nhà, trừ khi nào xin được nghỉ phép dài ngày cho nên tôi và chị Bạch Vân là nguồn an ủi của bà. Bất cứ khi nào má ruột tôi về quê lo công chuyện làm ăn thì tôi thường đến hủ hỉ với bà bất kể là có hay không có chị Bạch Vân ở

nhà.... Có một lần tôi đến chơi với bà và mãi vui mà tôi quên giờ về đến chùng nhìn ra ngoài thì trời đã tối, tôi dẫn xe đạp ra mà lòng rất hồi hộp vì xe đạp không có đèn! Đường về nhà chùng 15-20 phút đạp xe nhưng phải đi ngang phố sợ cảnh sát thổi phạt... Tôi xin bà mấy cây nhang vất trước đầu xe để thay thế cho cái đèn đã bị hư....

Tôi nhớ lần đầu tiên tôi gặp anh Luân khi anh được về nghỉ phép một tuần... Anh mặc bộ đồ trận với quân hàm trung úy, thấy anh bước vô nhà, tôi gọi với vào trong ... "Má ơi có khách.." Anh nhìn tôi cười mà không nói gì đến khi bà má bước ra cười lớn :

- Anh Luân chớ khách nào đầu con...

Anh ấy nhìn tôi cười cười và hỏi lại:

- Ủa, con có thêm em hỏi nào vậy má ...?

Anh Luân rất vui tánh, anh lại khéo ăn nói làm cho tôi có cảm tưởng chúng tôi thân nhau trong tình anh em từ hồi nào. Điều đó đã làm cho không khí gia đình càng thêm ấm cúng....

Mấy ngày anh có mặt ở nhà thì không khí gia đình thật vui, không những bà má và chị Bạch Vân vui mà ngay cả Cậu và Dì của chị cũng vui ra mặt. Sau đó thì họ đề nghị bà già làm nhiều món ăn ngon để đãi cậu con trai út. Tôi còn nhớ trong số các món ăn họ đề nghị có một món mà tôi phản đối cả hai tay là món tiết canh vịt, Cậu và anh Luân cố thuyết phục tôi nhưng tôi bảo:

- Nếu làm tiết canh vịt thì anh Luân phải đưa con đi ăn tiệm à nha...

Vậy là mọi người đều chịu thua và chịu theo ý tôi, đổi qua món khác nhưng anh Luân vẫn còn trêu tôi mặc dù biết rằng không thể lay chuyển được tôi:

- Người ta ăn được thì mình phải ăn được chớ, sợ gì, ăn một lần thấy ngon sẽ đòi hoài cho coi...

Tôi lắc đầu và lảng ra chỗ khác....

Đã 18 - 20 tuổi rồi nhưng tôi là nhỏ nhất trong nhà và biết cả nhà cưng chiều tôi cho nên lâu lâu cũng làm eo cho vui. Có lần anh Luân và chị Bạch Vân rủ tôi đi coi phim nhưng tôi ra điều kiện phải có bà má đi, nếu má không đi mà hai người đi thì tôi sẽ về nhà đọc sách... Báo hại bà già cũng phải thay đồ cùng đi, cũng may là lần đó nhằm bữa người ta chiếu phim thần thoại của Pháp nên cả nhà đều vui ...

Rồi tới khi chị Bạch Vân lấy chồng...

Chị ấy hay thật, giấu tôi cho tới giờ phút cuối, không cho tôi biết anh ấy là ai, tôi hỏi mấy lần nhưng chị như định không nói rõ mà cứ úp úp mở mở:

- Thì cũng người quen mà ..

- Nhưng mà là ai ...??

Chị lại cười giả lả như mấy lần trước:

- Thì tới chùng đó rồi sẽ biết mà

Mỗi lần nghe chị nói tới câu đó thì tôi biết là tôi phải chịu thua nên không hỏi nữa ...

Tới chùng cận ngày cưới tôi mới được tiết lộ bí mật. Thì ra là anh Thanh, cũng là nhân viên trong bệnh viện của anh tôi, anh ấy lo về giấy tờ, hồ sơ và các vấn đề hành chánh có văn phòng riêng trên lầu của bệnh viện, tôi ít có gặp.... Tuy là vậy nhưng trong bệnh viện này có ai mà không biết "Cô Út" (!). Người nào cũng mến tôi và thường gọi tôi là "Cô Út" một cách thân mật như trong gia đình. Hèn chi có mấy lần tôi lại nhà chị Vân vào những ngày cuối tuần thì thấy anh chàng này ở đó mà tôi cũng không buồn chú ý một điều là lúc tôi tới cũng là lúc anh chàng từ giả ra về... Sau này chị Vân mới tâm sự với tôi là vì chị hơi lớn tuổi, sợ để cho người này người kia biết rồi chuyện không thành thì xấu hổ ...! Thương chị quá...!

Tôi thương chị nhiều hơn khi chị nói với má:

- Hình đám cưới kỳ này con để cho "Út" chụp....

Chị quay sang tôi và nói tiếp:

- Út cứ chụp đại đi rồi sau này mình lựa, cái nào đẹp thì lấy cái nào xấu thì giấu kẹt tủ...

Khi đó có đủ mặt mọi người trong nhà: Cậu, Dì và anh Luân ai nấy cũng nhìn tôi cười ... Anh Luân trêu:

- Đúng rồi, nhà có thợ chụp hình mà muốn người khác chi cho tốn kém...

Trước đó, vì thấy tôi mê chụp hình cây cảnh nên anh tôi có mua tặng tôi cái máy hình, cũng không phải là thứ tệ, có đủ đồ phụ tùng như kiến lọc màu, chum ba để chụp tự động ... Thế là tôi vác đi chụp lung tung đủ thứ trên đời, nào cây cảnh, nào trời xanh mây trắng, ngay cả hòn đá tro vợ ngoài bờ biển cát vàng, bãi biển chiều hôm... Cũng may người chủ tiệm hình là chỗ quen biết với gia đình cũng mến tôi và coi tôi như em cho nên tôi chỉ tốn tiền mua giấy in hình mà thôi.

Sau đám cưới, anh Thanh vì cha mẹ mất sớm hai người em gái lại ở xa cho nên anh về ở nhà chị Vân... Vậy là nhà có thêm một người, càng vui...

Thế rồi trong một buổi chiều cuối tuần khi tôi đến thì nhà vắng hoe, Cậu và Dì ít khi vắng nhà vào cuối tuần

nhưng bây giờ cũng không thấy đâu, tôi đứng đợi trước sân một hồi mới ra về. Trên đường về tôi ghé qua bệnh viện để coi anh tôi đã về chưa thì hai anh em cùng về...

Vừa thấy mặt tôi anh hỏi:

- Em ở Quân Y Viện về đó à?

- Đâu có, sao lại Quân Y Viện?

Anh lộ vẻ ngạc nhiên:

- Vậy là em chưa biết cậu Luân bị thương à?

Không đợi tôi hỏi, anh nói tiếp:

- Cách đây vài tiếng đồng hồ, người nhà của cô Bạch Vân lại đây báo là cậu Luân đã bị thương ngoài mặt trận và đã được đưa về Quân Y Viện....

Anh nhìn đồng hồ và nói tiếp:

- Em chờ anh chừng 15 phút anh sắp xếp công việc xong anh đưa em đi, anh cũng muốn tới đó coi ra sao...

Khi chúng tôi tới Quân Y Viện thì tất cả mọi người hãy còn đang chờ bên ngoài phòng mổ... Khi hỏi ra chúng tôi được biết anh Luân dẫn đơn vị tấn công địch quân ở một ngọn đồi, anh chẳng may trúng mìn lựu đạn, bị thương chân và tay nhưng không đáng ngại bằng vết thương trên mặt có thể mù hai mắt... Nghe xong, tôi nắm chặt tay chị Vân để dẫn cơn xúc động... Tôi nhìn mọi người... Mọi người đều ngồi yên lặng và mỗi người nhìn về một hướng, nét mặt nào cũng lộ vẻ lo âu, tôi nghĩ họ đang cầu nguyện nên tôi tôn trọng sự im lặng đó...

Trong khi tôi bước tới chỗ mọi người đang ngồi thì anh tôi đi đâu đó, một lát sau anh trở lại và báo cho biết là người ta đang liên lạc xin phi cơ và chuẩn bị tức tốc đưa anh Luân về Tổng Y Viện Cộng Hòa ở Sài Gòn, ở đó có đầy đủ phương tiện may ra cứu được đôi mắt. Anh cho biết là toàn gương mặt bị nhiều mảnh nhỏ li ti sẽ không gây thẹo nhưng đáng tiếc là có những mảnh nhỏ bay vào mắt có thể làm mù hai mắt.

Sau đó thì... Chuyện mọi người không mong đã đến, chị Bạch Vân, người duy nhất cùng đi với anh Luân vào Sài Gòn đã báo về cho biết mặc dù người ta đã tận lực nhưng vẫn không cứu được đôi mắt anh Luân... Và sau khi bàn giao cho hai anh Thuyên và Khoa tới lui chăm sóc cho anh Luân thì chị Bạch Vân trở về lại Nha Trang để tiếp tục công việc....

Thời gian là liều thuốc tiên hàn găng những nỗi đau, tôi cũng bớt lo nghĩ suông về anh Luân khi biết rằng anh đã chấp nhận sự mất mát đó mà không sầu khổ quá đáng như tôi từng tưởng tượng.

Sau đó, tôi nghe nói anh được gửi đi học ở một trường mù và cũng nghe gia đình nói lại thì anh đã được chọn

để cho đi học một khóa sư phạm để trở thành thầy dạy lại cho những người mù, điều đáng nói là anh đã biết chấp nhận hoàn cảnh và đã vui vẻ như ngày nào chứ không mang tâm trạng chán đời như tôi nghĩ....

Thời gian qua mau... Tôi không nhớ rõ là mấy năm sau, gia đình anh ở Nha Trang nhận được tin anh đã mãn khóa.... học làm thầy mù.... (Tôi xin lỗi vì không biết tìm từ nào cho thích hợp với trường hợp này!) đồng thời cũng nhận được một tin mà sau khi đọc cái thơ báo tin của anh Khoa gửi về hai lần tôi vẫn chưa chịu tin: Anh Luân sắp cưới vợ...

Sao lại cưới vợ? Có lẽ anh sẽ cưới người bạn mù nào đó cũng nên? Tâm lý chung và trong thực tế thì... thà lấy chồng rồi chồng bị thương tật, mù hai mắt thì người ta còn chấp nhận, chứ nếu chưa có gì thì để gì có trường hợp người sáng mắt bình thường lại ung một người mù lòa làm chồng? Không phải là gánh nặng sao? Mà gia đình và bản thân anh Luân không phải là hạng giàu có, cho nên không thể nghĩ người ta có ý lợi dụng cái gì đó....?

Bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu nghi vấn đến một cách dồn dập làm tôi băn khoăn mấy ngày liền... Nhưng anh Khoa viết thư về báo cho má thì không thể nào đùa được...

Tôi nghĩ, trong chuyện này chắc còn có một bất ngờ nữa đây... Nhưng không có gì bất ngờ nữa khi cả nhà nhận được cái thư sau của anh Khoa thông báo ngày cưới và sắp xếp mọi việc để cả nhà bay vào Sài Gòn dự đám cưới. Anh cũng cho biết là theo lời anh Luân không được tiết lộ chi tiết, để giành cho cả nhà một ngạc nhiên... Điều làm tôi cảm động hơn hết là anh Luân muốn tôi có mặt trong lễ cưới của anh ấy... "Út rần xin phép để đi với má và chị Vân vào Sài Gòn với anh một chuyến và nhớ mang theo máy chụp hình..."

NƯỚC – Có thể giúp ngừa sạn thận,... (tiếp theo)

5. Nguồn nước ở đâu?

Uống nước không phải là cách duy nhất đem nước vào cơ thể mà ngoài ra chúng ta còn có những nguồn cung cấp nước khác như các loại trái cây như dưa hấu, dưa vàng (*cantaloup*), cam, nho.... Hoặc là các loại rau cải như rau cần tây (*celery*) hoặc các loại *soup*...v...v...

Nhưng hãy cẩn thận, các loại nước trà (đã rút đi chất *cafeine*), *coffee*, *cola* và rượu là những chất sẽ làm tiêu hao nước trong cơ thể nhiều hơn là lượng nước chúng đưa vào. Vì vậy uống một ly nước sau khi đã uống một ly thức uống có chứa chất *cafeine* hay là rượu là tốt nhất.

Diệu Ngọc sưu tầm
(M.L. dịch)